

ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ

ΑΠΟΜΑΧΟΣ,

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ.

ΦΥΛΑΚΙΟΝ Α'. (ΑΘΗΝΗΣΙ, 34 'Ιανουαρίου 1860.) ΔΡΙΘ. 5.

Υ Π Ο Μ Ν Η Μ Α

ΠΕΡΙ ΤΩΝ

ΡΑΒΔΩΤΩΝ ΠΥΡΟΒΟΛΩΝ ΘΗΛΩΝ

ὑπὸ Μ. ΘΙΡΟΥ, ἀντισυνταγματάρχου τοῦ πυροβολικοῦ.

Μετάφρασθὲν ἐκ τοῦ γαλλικοῦ

ὑπὸ

ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ ΚΟΝΤΟΥΜΑ,

ἑπολαχαγοῦ τοῦ πυροβολικοῦ.

Ὅπλα ραβδωτὰ καλοῦνται, τὰ ὅπλα τῶν ὁποίων ἡ κάννα ἐσωτερικῶς φέρει ἐλικοειδεῖς ραβδώσεις (αὐλάκια), σκοπούσας νὰ δίδωσιν εἰς τὸ βλήμα περιστροφικὴν περὶ τῶν ἄξονά του κίνησιν. Ἡ κάννα παρουσιάζεται τότε ὡς εἰδός τι κοχλίου θήλεως πολυστρόφου, ἐνθεν τὸ εἰσαχθὲν βλήμα, δι' ἐνὸς ὁποιοῦδήποτε μέσου, δὲν δύναται νὰ ἐκφύγῃ εἰμὴ στρεφόμενον περὶ ἑαυτὸ, ὡς στρέφεται ὁ ἄρρην κοχλίας ἐντὸς θήλεως.

Καλοῦνται ὅπλα μὲ σωλῆνα λεῖον, ἐκεῖνα τῶν ὁποίων τὸ ἔνδον τῆς κάννης δὲν παρουσιάζει μὲν ραβδώσεις, ὑπάρχει δ' ὅσον οἶόν τε ὁ σωλὴν αὐτῶν μάλιστα λεῖος. Σήμερον τὰ ὅπλα ταῦτα πρόκειται νὰ ἐγκαταλειρθῶσι καθολοκληρίαν καὶ νὰ ἀντικατασταθῶσι διὰ τῶν ραβδωτῶν.

Αἱ ῥαβδῶται *καραβίνα* ἦσαν εἰς χρῆσιν ἐν Γαλλίᾳ, κυρίως εἰς τὸ ἵππικόν, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Λουδοβίκου XII μέχρι τέλους τῆς βασιλείας τοῦ Λουδοβίκου XV.

Εὐρίσκει τις εἰς τὰ *συνταχθέντα Ἱστορήματα τοῦ Πυροβολικοῦ* ὑπὸ τοῦ Σαιντ-Ρεμού, ὑπολοχαγοῦ τοῦ μεγάλου ἀρχοντος τοῦ πυροβολικοῦ τῆς Γαλλίας (α), 3η ἐκδοσις, 1745, τόμος Β'. σελ. 92, περιγραφὴν τῆς τότε ἐν χρῆσει *καραβίνης*.

Ἴδου τὸ κείμενον τοῦ Σαιντ-Ρεμού.

«Αἱ *καραβίνα* (β), τὰς ὁποίας μεταχειρίζονται διὰ νὰ ὀπλίωσιν ἓνα λόχον *καραβινοφόρων* εἰς ἕκαστον σύνταγμα τοῦ ἵππικοῦ, εἶναι σχεδὸν τριῶν ποδῶν μήκους (0 μ, 95), φέρουσαι ῥαβδῶσεις ἀπὸ τοῦ πυθμένου μέχρι τοῦ ἄλλου ἄκρου, κατὰ τρόπον τινὰ κυκλικόν, ὥστε, ὅταν ἡ βιαίως εἰσαχθεῖσα σφαῖρα ἐξέρχεται διὰ τῆς ἐπενεργείας τοῦ πυρός, νὰ μηκύνεται καθ' ἓνα δάκτυλον, ἐγγαχαγμένη μετὰ τὰς ῥαβδῶσεις τῆς κίνης. Ἡ *καραβίνα*, ἥτις ἐπακουμβάται ἐπὶ τρίποδος, εἶναι 4 μεγάλων ποδῶν (4 μ, 30) μήκους, ὁ πύραιθός τῆς ὀμοιάζει μ' ἐκεῖνον τοῦ ὄπλου· ἀλλὰ παρατηρητέον ὅτι οἱ πύραιθοι οὗτοι πρέπει νὰ ᾧτι καλοὶ διὰ νὰ μὴ σφάλωσι (γ).»

Βλέπει τις ἐκ τῆς τοιαύτης περιγραφῆς πόσον ὀλίγον τὸ ὄπλον τοῦτο ἦτο γνωστὸν ἐν Γαλλίᾳ. Ὁ συγγραφεὺς μάλιστα ὑπόθεσιν τινα ἀμφίβολον ἐπὶ τοῦ προκειμένου ποιούμενος, λέ-

(α) Κατὰ τὸν XII αἰῶνα ὑπῆρχεν ὑπουργεῖμα Ἄρχων τοῦ πυροβολικοῦ. Κατὰ τὸ 1479 Λουδοβίκος XI ἐδημιούργησε Γενικὸν Ἄρχοντα τοῦ Πυροβολικοῦ, τὸν ὁποῖον Φραγκίσκος ὁ Γ' κατὰ τὸ 1545 περιέβαλε μετὰ τὸν τίτλον τοῦ Μεγάλου Ἄρχοντος τοῦ Πυροβολικοῦ ἐνώσας εἰς τὸ ὑπουργεῖμα τοῦτο τὸ τοῦ Μεγάλου Ἄρχοντος τῶν Βαλλιστιδοφόρων. Τὸ ὑπουργεῖμα τοῦτο κατὰ τὸ 1755 καθηργήθη ἢ συγχωρεῖσθαι εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν.

(β) Σ. Μ. Ἡ λέξις *καραβίνα*, φαίνεται ὅτι παράγεται ἐκ τοῦ *Καραβ* (Carab), ὄπλου τινός τῶν παλαιῶν Αὐρουσίων ἱππέων.

(γ) Ἐξάγεται ἐντεῦθεν ὅτι ἡ *καραβίνα* αὕτη ἔχει σχεδὸν τὰς αὐτὰς διαστάσεις μετὰ τὸ ἐν χρῆσει ὄπλον τῶν δραγόνων. Τὰ τοῦ ἵππικοῦ δὲ μουσκετώνια δὲν διέφερον τῶν *καραβινῶν*, παρὰ διότι δὲν ἔφερον ῥαβδῶσεις, καὶ ἦσαν μεγαλύτερας ὀκλής.

γαι ὅτι ἡ σφαῖρα ἐκτείνεται διὰ τῆς ὠθηστικῆς πρὸς τὰ πρόσω ἐπιδράσει τῶν ἀερίων τῆς πυρίτιδος, μὴ κατανοῶν ὅτι αὕτη δὲν ἠδύνατο νὰ εἰσαχθῆ εἰς τὴν κίναν ἄλλως, ἢ λαμβάνουσα τὸ ἐπίμηκες σχῆμα.

Ὡς πρὸς τὸ τῶν ὄπλων τούτων γέμισμα, ὁ στρατιώτης, ὅπου ἔχυνε τὴν πυρίτιδα ἐντὸς τῆς κίνης, περιστύλισσε τὴν σφαῖραν μετὰ παχὺ κομμάτιον δερμάτος, διὰ νὰ εὐκολυνθῆ ἡ ἐν τῇ σωλῆνι εἰσαγωγή αὐτῆς, ἀκολούθως τὴν εἰσήγαγεν εἰς τὴν κίναν κατ' ἀρχὰς 20 ἑκατοστὰ περίπου, βοηθεῖα μιᾶς σφύρας ἢ ἐνὸς μικροῦ ἐργαλείου, ὀνομαζομένου διωκτῆρος· λαμβάνων ἀκολούθως τὸν ὄβελον, εἰσήγαγεν ἐντελῶς τὴν σφαῖραν διὰ κτυπημάτων τῆς σφύρας, ἕως εἰς τὴν πυρίτιδα.

Ἡρωτήθην πολλάκις πῶς συνέβη ὥστε αἱ *καραβίνα*, ὅπου ἦσαν τόσον καιρὸν ἐν χρῆσει εἰς τὸ ἵππικόν μας, ἀπερρίσθησαν. Ἴδου ἡ ἐξήγησις τὴν ὁποίαν ἤθελον δώσει περὶ τούτου.

Ἐν ὅσῳ τὸ ἵππικόν μας συνεκροτεῖτο ἀπὸ Ἀσκιενεῖς (Lansquenets) καὶ Γερμανοὺς, εὐρίσκοντο ἐντὸς αὐτοῦ ἄνδρες ἐπιτήδειοι διὰ τὴν μεταχείρισιν τῶν ὄπλων τῆς ἀκριβείας, καὶ τότε τὸ περισσότερον μέρος μετεχειρίζετο ταύτας τὰς *καραβίνας*· ἀλλ' ὅταν ὁ στρατός μας ἀποκατεστάθη ἀποκλειστικῶς ἐθνικὸς, αἱ σχετικαὶ παραδόσεις τῆς χρήσεως τῶν ὄπλων τῆς ἀκριβείας ἐξηφανίσθησαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον, καὶ πάραυτα οὔτε οἱ ἀξιωματικοὶ, οὔτε οἱ στρατιῶται ἦσαν εἰς κατάστασιν νὰ τὰς μεταχειρισθῶσιν. Ἐκ τούτου δύναται νὰ ἐννοηθῆ τις, ὡς ὁ Σαιντ-Ρεμού, τί ἠδύνατο νὰ περιμείνη τις ἀπὸ τούτους ἀξιωματικούς, τοῦ ἵππικοῦ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ἐν τῶν πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ἐμποδίζουσι περισσότερον τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἀνθρωπίνου ἀγχινοίας εἶναι, τὴ νὰ ἀπαρῶνται τινὲς πᾶν ὅτι δὲν δύναται νὰ καταλάβωσιν, ὡς νὰ ἦτο μέρος τῆς ἀγχινοίας ἀνθρώπου τινός ἢ διανοητικῆς ἰκανότητος περὶ τῶν ὄλων ἐν γένει. Οὕτως ἀπὸ τοῦ 1814 μέχρι τοῦ 1836, ὅταν ἀξιωματικὸς τις ἤκουε νὰ ὀμιλῶσι περὶ τῆς ὑπερμεγέθου ῥιπῆς τῶν Τυρολικῶν καὶ Ἑλβετικῶν *καραβινῶν*, καταλαμβάνετο ὑπὸ συμπλήρους μειδιᾶντος, διότι ὁ στρατηγὸς τοῦ Πυροβολικοῦ

Γασπάρδης εἶπε, συμφώνως μὲ τὸν Ῥοβίνον· « Αἱ καρβίναι δὲν ρίπτουν μακρότερα ἀπὸ τὰ ἄλλα ὄπλα. »

Μ' ὅλα ταῦτα εἶναι δίκαιον γὰ εἰπωμεν ὅτι, διὰ τὰ εὐκλόνησι τὸ γέμισμα τῶν καρβινῶν, ἡλάττωσαν πολὺ τὴν διάμετρον τῶν σφαιρῶν. Εἰς τινὰ κράτη μάλιστα ἡ σφαῖρα ἀποκατεστάθη ἀρκετὰ μικρὰ, διὰ τὰ εἰσαγῆται μὲ τὸ δερμάτινον τεμάχιον, τὸ ὁποῖον, διὰ τῆς συνενώσεώς του, μετέδιδεν εἰς τὸ βλήμα τὴν περιγραφικὴν κίνησιν, καὶ τότε ἡ ἀνωτέρω ἀρχὴ ἀποκατεστάθη ἀληθῶς γενικὴ.

Ἡ τελειότερα καὶ πλέον ἀξιοσημείωτος συγγραφή, τὴν ὁποίαν ἀπεκτήσαμεν περὶ τῶν ραβδωτῶν πυροβόλων, εἶναι τὸ ὑπόμνημα τοῦ Βενιαμῆν Ῥοβέν, πεπαιδευμένου συγγραφέως Ἄγγλου, καὶ ἐφρευροῦ τοῦ βαληστικῆς ἐκκρεμοῦς. Τὸ ὑπόμνημα τοῦτο ἐπιγράφεται « *Περὶ τῆς φύσεως καὶ τῶν πλεονεκτημάτων τῶν ραβδωτῶν πυροβόλων* » μεταφράσις τῶν νέων ἀρχῶν τοῦ πυροβολικοῦ τοῦ Β. Ῥοβέν, ὑπὸ Δουπουῆ υἱοῦ 1774.

Τὸ ὑπόμνημα τοῦ Ῥοβέν περὶ τῶν ραβδωτῶν ὄπλων ἐτυπώθη κατὰ τὸ 1764· ἀλλὰ τὰ πειράματα τοῦ συγγραφέως τούτου ἤρχισαν τὸ 1745. Ὁ Ῥοβέν ἀναφέρει εἰς τὸ ὑπόμνημά του, πρᾶγμα λίαν ἀξιοπαρατήρητον, ὅτι ὑπῆρχον κατὰ τὴν ἐποχὴν του εἰς τὴν Γερμανίαν καὶ Ἑλβετίαν πυροβόλα ραβδωτὰ, ἀτινα ἔρριπτον εἰς μεγαλοτάτας ἀποστάσεις. Τὰ πυροβόλα ταῦτα ἐγεμίζοντο μὲ μολιβδίνους σφαῖρας καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ὡς καὶ αἱ καρβίναι.

Ὁ συγγραφεὺς ἐρμηνεύει σαφέστατα, εἰς τὸ ὑπόμνημά του, τὴν ἀρχὴν τῆς εὐσταθείας τῶν σφαιρῶν τῶν καρβινῶν ἐπὶ τῶν τροχιῶν τῶν. Παρομοιάζει τὴν κίνησιν τῶν σφαιρῶν τούτων μὲ ἐκείνην τοῦ στροβίλου (α).

Καταδεικνύει ὅτι ἡ ἐκκλίνουσα ἐνέργεια τῆς ἀντιστάσεως τοῦ ἀέρος ἀντισταθμίζεται πρὸς ἐκάστην στροφὴν, τὴν ὁποίαν

(α) Παίγνιδιον γνωστότατον εἰς τοὺς παῖδας, ὅπερ εἶνε συνήθως ὑπὸ σκληρὸν ξύλον σχήματος ἀγλαδίου, εἰς τὴν κερηφὴν τοῦ ὀπίου ὑπάρχει αἰχμὴ σιδερά, ἐπὶ τῆς ὁποίας στρέφεται. Σημ. Μετ.

κάνει ἡ σφαῖρα, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ὡς ἡ δύναμις τῆς ἀνατροπῆς τῆς βαρύτητος οὐδετεροῦται ἀπὸ τὴν περιστροφικὴν κίνησιν τοῦ στροβίλου.

Ἀποδεικνύει πρακτικώτατα τὴν εὐστάθειαν τῆς σφαῖρας ἐπὶ τῆς τροχιάς τῆς, ρίπτων ἐφ' ἐνὸς τοίχου σφαῖρας ἀπὸ μαλακὸν ξύλον, ἐμβαλλομένας μετὰ δυνάμειος ἐντὸς ραβδωτοῦ πυροβόλου τῶν 6 λ. Παρατήρησεν δὲ ὅτι αἱ σφαῖραι αὗται κτυποῦν πάντοτε τὸν τοῖχον μὲ τὸ πρὸς τὸ στόμιον τοῦ πυροβόλου μέρος των.

Ἀποδεικνύει εἰς τὰ πειράματά του ὅτι ὁ ἄξων τῆς περιστροφῆς τοῦ βλήματος, κατ' ἀρχὰς ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς τροχιάς, ἀποχωρίζεται βαθμηδόν, καὶ συμπεραίνει ὅτι τὸ βλήμα πρέπει γὰ παρακτρέπεται τῆς διευθύνσεώς του· παρατηρήσεις ἀκριβέσταται.

Πολλοὶ συγγραφεῖς ἀξιοῦσιν ὅτι ὁ Ῥοβέν ἐνησχολήθη μὲ ἐπιμήκη βλήματα· ποσῶς εἰς τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ὑπόμνημα δεῖκνυται τοῦτο· ἀπεναντίας τὸ πᾶν μαρτυρεῖ ὅτι δὲν μετεχειρίσθη εἰμὴ βλήματα σφαιρικὰ ἢ ἐπαισθητῶς τοιαῦτα, καταδεικνύων ὅτι τὰ ἐκπεμπόμενα βλήματα ἀπὸ τὰ ραβδωτὰ κανόνια ἔχουσι μικροτέραν ταχύτητα τῶν ἄλλων καὶ οὐχὶ μεγάλην βολὴν.

Αἱ ἀρχαῖαι καρβίναι ἦσαν τελειόταται· αἱ κάνναι των εἶχον 2 μέχρι 3 ποδῶν μῆκος, αἱ γωνιώδεις ραβδώσεις των, τὸν ἀριθμὸν 7, πότε μὲν περισσότεραι, πότε δὲ ὀλιγώτεραι, ἔκαμνον μίαν περιστροφὴν εἰς τὰ 2[3 ἀπὸ τοῦ πυθμένου μέχρι τοῦ στόμιου.

Τὰ τελευταῖα ὑποδείγματα τῶν ἀρχαίων γαλλικῶν καρβινῶν εἶναι τοῦ ἔτους 1792. Ἡ καρβίνα τοῦ πεζικοῦ εἶχεν 0 μ, 65 μῆκος, μὲ 7 ραβδώσεις ποιούσας μίαν περιστροφὴν καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς κάννης. Ἐκείνη τοῦ ἵππικοῦ δὲν εἶχεν εἰμὴ 0 μ, 40 μῆκος, αἱ δὲ ραβδώσεις ἦσαν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ὡς αἱ τῆς πρώτης.

Κατὰ τὸ 1803 ἐπεχειρήθησαν γὰ εἰσαγάγῃσι τὰς καρβίνους τοῦ πεζικοῦ εἰς τὸν στρατὸν, ἀλλ' ὑπεχρεώθησαν πάραυτα γὰ παραταθῶσι, βλέποντες ὅτι οἱ ἄνδρες, οἵτινες ἦσαν ὀπλι-

σμένοι μ' αὐτάς, τὰς ἐφρίπτον διὰ τὰ συνάξωσιν ὄπλα μὲ κάρνας
λαίας, ὅταν εὕρισκον τὴν περίστασιν γὰρ τὸ κάμωσιν. Ἐδέησε
ρίζικῃ ἀλλαγῇ τοῦ τρόπου τῆς χρήσεως τῶν καραβινῶν, καὶ μά-
λιστάς τῆς συντηρήσεως τῶν ὄπλων, διὰ τὸ ἀποκαταστήσωσι γε-
νικὴν τὴν χρῆσιν εἰς τὸν γαλλικὸν στρατὸν, τοῦ ὁποίου ἡ ζωηρό-
της δὲν συνεφώνει πρὸς τὴν βραδύτητα τοῦ ἀρχαίου τρόπου τῆς
γεμίσεως.

Οἱ Τυρολιεῖς καὶ οἱ Ἑλβετοὶ, φαίνεται, διατηρήσαντες τὴν χρῆ-
σιν τῶν μεγάλων σφαιρῶν, αἵτινες ἐδιπλασιάζοντο κατὰ μῆκος
εἰσερχόμενοι ἐντὸς τῆς κάρνης, συχνάκις μετεχειρίζοντο κομμά-
τια μολιβδίνῃ κυλινδρικά περιστυλιγμένα μὲ παχὺ δέσμα, τὰ
ὅποια εἰσηγάγοντο εὐκολώτερον εἰς τὴν κάρνην. Παρατηρεῖ τις
ἐντεῦθεν ὅτι ἡ ῥιπή αὕτη ἦτον ἀληθῶς ῥιπή σφαίρας ἐπιμήκου,
ἥτις ἐδίδο βεβαίως ἀποτελέσματα ἀνάλογα μὲ τὰ διδόμενα
ὑπὸ τῶν σημερινῶν σφαιρῶν. Ἐγνώρισα ὑπαξιωματικούς τοῦ πυ-
ροβολικοῦ καὶ ἀξιωματικούς τοῦ πεζικοῦ, ἀνθρώπους ἐμβροθεῖς
καὶ φιλαλήθεις, οἵτινες μὲ ἐβεβαίωσαν ὅτι παρετήρησαν εἰς
τὸν στρατὸν, κατὰ τοὺς πολέμους τῆς αὐτοκρατορίας καὶ ἰδίως
κατὰ τοῦ Τυρόλου, μῆκος βολῆς 800 μ. καὶ περισσότερον. Τὰ
αἷτια τῆς παρεκτροπῆς τοῖς ἦσαν ἐπίσης γνωστά εἰς τὴν ἐπο-
χὴν ἐκεῖνην τὰ ἀποτελέσματα ταῦτα ἐφαίνοντο ὅλως διόλου μυ-
θώδη· σήμερον ὁμῶς εἶναι κατὰ τι ἐπικυρωμένα ἀπὸ τὴν πείραν.

ΟΛΙΓΑ ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΗΕΖΙΚΟΥ (*)

Περὶ λήγης. — Περὶ φάλαγγος. — Περὶ Πυρῶν. — Περὶ
ἐνοσπύρων ὄπλων. — Περὶ ὀδοιποριῶν. — Περὶ θέσεων. —
Περὶ ἐπιδείξεων καὶ περὶ ἐπιδρομικῶν σωματιδίων. — Περὶ
Πολέμου κατὰ τὰ ὄρη. — Περὶ συνθέσεως στρατοῦ. — Περὶ
ἀρχικῆς παρατάξεως. — Περὶ μάχης.

(*) Ἡ ἐπιτομὴ αὕτη εἶναι ἐρανίσματα ἐκ τῶν διδακτικῶν πονημάτων
τῶν Κ. Κ. Μαρίνου, Τερναί, Φαβῆ, Σογέρ, Λέβης, Δοινῆ κλπ. συν-
αθροισθέντα ἢ μᾶλλον συμπυκνωθέντα, ὅπως χρησίμευσαν εἰς τὸν κατὰ
ἐργὰν πύκτων.

Περὶ Φάλαγγος.

Εἰς τὸ Πεζικόν, μόνος εἶναι τὸ τάγμα· πολλὰ τάγματα
ἠνωμένα σχηματίζουσι τὴν φάλαγγα, χρησιμεύουσαν πρὸς κανο-
νισμόν τῶν ἐλιγμῶν τῆς γραμμῆς, ὅποια καὶ ἂν ἦναι ἡ ἔκτασις
τῆς. Οἱ ἐφαρμοζόμενοι εἰς αὐτὴν κανόνες ἐφαρμόζονται καὶ εἰς
σύνταγμα ἢ ὑπομεραρχίαν, τέλος δὲ εἰς οἰονδήποτε ἀριθμὸν
ταγμάτων ἠνωμένων. Ἡ θεωρία τῶν ἐλιγμῶν τῆς γραμμῆς πε-
ριωρίσθη εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν ταγμάτων διὰ τὴν ὑποδείξιν τοῦς
κανόνας, καθ' οὓς ἐκτελοῦνται οἱ ἐλιγμοὶ οὔτοι.

Γραμμὴ ταγμάτων σχηματιζόντων, ἕκαστον, φάλαγγα κατὰ
διλοχίας, εἰς ἀπόστασιν οὐλαμῶν, ἐκτελεῖ ἅπαντας τοὺς ἐλιγ-
μοὺς ταχέως καὶ εὐκόλως.

Ὁ σχηματισμὸς φάλαγγος ὀδοιπορικῆς φάλαγγος κατὰ δι-
λοχίας μ' ἀπόστασιν οὐλαμοῦ, ἀπλήν ἢ διπλήν, ἢ πύκνωσις
αὐτῆς, ἢ ἀνάπτωξις τῆς, ἢ ἐν παρατάξει πορεία, ὁ ἀναστρημα-
τισμὸς τῆς φάλαγγος κατὰ διλοχίας, ἢ ἀλλαγὴ διευθύνσεως
διὰ τοῦ μετώπου ἢ διὰ τῆς πλευρᾶς τῆς φάλαγγος, ὁ σχημα-
τισμὸς εἰς τετράγωνα λοζῶς ἢ κλιμακοειδῶς, εἶναι οἱ ἐλιγμοὶ
τάγματος ἐν ἐκστρατείᾳ, διὰ τῶν ὁποίων δύναται τοῦτο γὰρ ἐκ-
τελέσθαι οἷα δὴποτε δοθησομένης αὐτῷ διαταγᾶς, ἢ μόνου ἢ
ἠνωμένου μ' ἄλλα τάγματα. Οἱ ἐλιγμοὶ οὔτοι, οἱ καὶ ἀπλού-
στεροι καὶ ταχύτεροι, εἶναι καὶ οἱ καταλληλότεροι καὶ οἱ μᾶλ-
λον ἐν χρῆσει ἀπέναντι τοῦ ἐχθροῦ.

Σχηματιζόμεν φάλαγγα ἵνα διατρέξωμεν εὐκολώτερον καὶ τα-
χύτερον διάστημά τι, σπανίως δὲ πρὸς συγκρότησιν μάχης. Ἡ
ἀνεπτυγμένη τάξις εἶναι ἡ ἀληθὴς τάξις πρὸς μάχην. Ὡς ἐκ
τούτου δ' ὀνομάζεται τάξις μάχης, ἦτοι παράταξις.

Ἡ ὀρθία φάλαγγεῖ πρέπει γὰρ ἦναι ὅσον τὸ δυνατόν πυκνὴ, ἢ εἰς
ἡμιδιάστημα, ὅπως καθέξῃ ὀλίγον τόπον.

Ἡ ἐπιθετικὴ φάλαγγεῖ ἔχει συνήθως μέτωπον ἐκ διλοχίας, του-
τέστι ἐκ δύο οὐλαμῶν, τοῦ ἐνὸς πλησίον τοῦ ἄλλου, ἵνα ὦσιν
ἐτοιμότεροι πρὸς ἄμεσον ἔναρξιν τοῦ πυρός, ἐνταῦτῳ δὲ διὰ τὴν
ἀναπτυχθῆ ἢ φάλαγγεῖ εἰς παράταξιν. Ἡ κατὰ φάλαγγα τάξις

εἶναι ἰδίως κατάλληλος εἰς τὰς διὰ τῆς λόγῃς ἐπιθέσεις, ὡς ἐπιτρέπουσα ἀλλεπαλλήλους προσβολάς, ἂν ἡ πρώτη διλοχία ἀπαντήσῃ ἀντίστασιν.

Ἡ παράταξις εἶναι καὶ κατάλληλος τάξις πορείας ἀπέναντι πολέμου εἰς ἀπόστασιν βολῆς κανονίου εὐρισκομένου, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ κίνδυνος ἐκ μέρους τοῦ ἵππικοῦ· ἀλλὰ μόνον τοῦτο εἶναι ἀναγκαῖον νὰ ἐνισχύηται διὰ μικρῶν φάλαγγων ἀνά ἕκαστα τρία τάγματα. Αἱ φάλαγγες αὗται, ὁδοιποροῦσαι ἐγγύς καὶ σκεπαζόμεναι ὑπὸ τῆς γραμμῆς, δύνανται νὰ διαταχθῶσι νὰ πληρῶσωσιν ἐντάχει τὰ καλὰ, τὰ τυχόν ἐπερχόμενα εἰς τὴν παράταξιν· τὸ καλλίτερον ὅμως μέσον εἶναι νὰ ἐπιτεθῶσιν, ὁσάκις ἐφικτὸν, κατὰ τοῦ πλευροῦ τοῦ διαρρήξαντος τὴν γραμμὴν τοῦ πολεμίου· αἱ φάλαγγες αὗται, συμφέρει, νὰ σύγκηνται ἐξ ἡμισίου τάγματος τὸ πολὺ, διοικούμεναι ὅμως ὑπὸ δραστηρίων ἀξιωματικῶν. Γραμμὴ ταγμάτων, ἀνεπτυγμένη εἰς παράταξιν, δύνανται νὰ σχηματίσῃ φάλαγγα κατὰ δύο τρόπους· διὰ τοῦ πλευροῦ ἢ ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς γραμμῆς· εἰς τὴν πρώτην περίστασιν τέμνει κατὰ φάλαγγας, εἰς τὴν δευτέραν δὲ περιστάσιν, συστέλλει εἰς φάλαγγας.

Αἱ κατὰ παραγωγὴν πορεῖαι πρέπει νὰ ἐκτελῶνται πάντοτε εἰς ὀλόκληρον ἀπόστασιν. Ἐν τῇ τάξει ταύτῃ εἵμεθα πάντοτε ἔτοιμοι εἰς μάχην δι' ἀπλῆς ἐπιστροφῆς (τετάρτου περιστροφῆς) ἑκάστου τμήματος τῆς φάλαγγος. Δὲν πρέπει νὰ μεταχειρισθῶμεθα περισσώτερον τοῦ ἐνὸς τάγματος εἰς τὰς ὀλίγας ἐκείνας περιστάσεις, καθ' ἃς ἀπαιτεῖται μάχη διὰ σωροῦ, ὡς διὰ νὰ κυριεύσωμεν γέφυραν, στενωπὸν, ὄχυρωμα ἢ χαλάστραν· τὰ λοιπὰ τάγματα πρέπει ν' ἀκολουθῶσιν εἰς ἀπόστασιν τοιαύτην, ὥστε νὰ δύνανται μὲν νὰ ὑποστηρίξωσι τὸ ἐπιτιθέμενον τάγμα, χωρὶς ὅμως νὰ συμμεθεξῶσι τῶν δυστυχημάτων ἢ τῆς τροπῆς αὐτοῦ, ἂν τοιοῦτόν τι ἐπέλθῃ. Ὑπάρχοντος τοῦ τοιοῦτου διαστήματος, οἱ ἀρχηγοὶ ἔχουσι τὸν καιρὸν καὶ νὰ προπαρασκευάσωσι τὸ ἠθικὸν τῶν στρατευμάτων τῶν, καὶ νὰ λάβωσι τὰς ἀναγκαίαις διαθέσεις. Μ' ἓνα μόνον σωρὸν, ἢ ἀταξία τῆς κεφαλῆς

μεταδίδεται εἰς τὴν οὐρὰν, ὡς ἠλεκτρικὴ τις συγκίνησις. Ὑπάρχον κάποτε καὶ τροπαί, ἀρχίσασαι ἀπὸ τῆς οὐρᾶς.

II

Περὶ Πυρῶν.

Οἱ μὲν πόδες ἐτοιμάζουσι τὴν νίκην, τὰ δὲ πυρὰ ἐπιφέρουσι αὐτήν· Ὁ στρατάρχης τῆς Σάξης ἀπέδιδε τὴν νίκην εἰς τοὺς πόδας τῶν στρατιωτῶν του, ὁ δὲ μέγας Φρεδερίκος εἰς τὰ πυρὰ αὐτῶν. Ὁ Ναπολέων ὅμως ἀπέδιδεν αὐτὴν εἰς ἀμφοτέρω.

Δύο εἰδῶν πυρὰ ὑπάρχουσι· τὰ κατὰ πρόσταγμα, καὶ τὰ κατὰ θέλησιν.

Τὰ μὲν πρῶτα, εἰς τὰ ὅποια λαμβάνουσι συνάμα μέρος καὶ οἱ τρεῖς ζυγοὶ, χρησιμεύουσι ἵνα ἐπέλθῃ, ἐν στιγμῇ δεδομένη, τὸ μέγιστον τῶν ἀποτελεσμάτων· ἀλλ' ἢ δι' αὐτὰ ἀπαιτουμένη προσοχὴ καὶ ἐκ μέρους τοῦ διατάκτοντος αὐτὰ ἀρχηγοῦ, καὶ ἐκ μέρους τοῦ ἐκτελοῦντος αὐτὰ στρατεύματος καθιστᾶ τὴν χρῆσιν αὐτῶν δύσκολον ἐν μάχῃ. Ὡς γνωστὸν, τὰ πυρὰ διαίρουσιν εἰς πυρὰ τάγματος, ἡμιτάγματος, διλοχίας καὶ οὐλαμοῦ, τὰ ὅποια ἔπονται ἀλλήλοις εἰς τρόπον τοιοῦτον, ὥστε τὰ ἡμισυ τῶν ὄπλων νὰ ἦναι πάντοτε γεμισμένα.

Τὰ πυρὰ τάγματος εἶναι ἐνίοτε ὠφέλιμα εἰς ἐπιθετικὸν κίνημα, καὶ κάποτε ἐν ὑποχωρήσει· τὸ στρατεύμα σταματᾷ τότε, ἐκτελεῖ μίαν ἢ δύο συμπυροβολήσεις, καὶ ἀναλαμβάνει τὴν πορείαν του. Τὸ προκύπτον ἐνέδρας πεζικὸν δύναται καὶ αὐτὸ νὰ μεταχειρισθῇ ὠφελίμως τὸ πῦρ τοῦτο, πρὶν ἢ ῥιφθῇ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, προτεταμένη τῇ λόγῃ.

Τὰ πυρὰ οὐλαμοῦ καὶ διλοχίας δὲν εἶναι κατάλληλα εἰμὴ διὰ πεζικὸν ἀτάραχον, τὸ ὅποιον νὰ χρεωστῇ ν' ἀπωθήσῃ μόνον καὶ νὰ περιστείλῃ ἐπιθέσεις ἀτάκτους καὶ μὴ σφοδράς. Ταῦτα χρησιμεύουσι εἰσέτι πρὸς ἀμύνην ὄχυρωματος, ἀλλ' εἰς αὐτὴν δὲν λαμβάνουσι μέρος εἰμὴ οἱ πρῶτοι δύο ζυγοὶ, καθότι τὸ παραπέτασμα καλύει τὸ γονάτισμα.

Εἴτε ἐπὶ δύο ζυγῶν, εἴτε ἐπὶ τριῶν, τὸ πῦρ στοίγιων εἶναι τὸ μᾶλλον θανατηφόρον, διότι εἶναι πῦρ κατὰ θέλησιν· εἰς αὐτὸ ὁ στρατιώτης, μὴ προσμένων πρόσταγμα διὰ νὰ ἐνεργήσῃ, καὶ

ταχύτερον γημίζει και βέλτιον σκοπεύει· τούτο είναι ἀληθές πῦρ μάχης, τὸ μόνον κατάλληλον δι' ἀπάσας τὰς περιστάσεις. Ἄπαντα δὲ τὰ λοιπὰ πυρὰ ἀποβαίνουνσι τέλος εἰς πῦρ στοιχῶν.

Κατὰ τὸ πῦρ στοιχῶν, τὸ γνωστὸν και ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ διζύγου πυρός, γίνεται ἀκατάπαυστος ἀλλαγὴ ὄπλων κενῶν και διζύγου πυρός, γίνεται ἀκατάπαυστος ἀλλαγὴ ὄπλων κενῶν και γεμάτων μεταξύ τοῦ δευτέρου και τοῦ τρίτου ζυγοῦ· ὁ μὲν δευτέρος ζυγὸς ἐνασχολεῖται εἰς τὸ ρίπτειν, ὁ δὲ τρίτος εἰς τὸ γημίζειν ἀδιαλείπτως· τοιαύτη τοῦλάχιστον εἶναι ἡ θεωρία. Ἄλλ' ἀπατόμεθα ἀν πιστεύωμεν ὅτι, και ἀπέναντι τοῦ ἐχθροῦ, ὁ τρίτος ζυγὸς ἀκολουθεῖ διὰ πολὺν καιρὸν γημίζων μόνον τὰ ὄπλα τοῦ δευτέρου· πράττει μὲν τούτο κατ' ἀρχάς· ἀλλ' ἅμα παραταῖ ἡ μάχη, πᾶναι τὴν τοιαύτην ἐνέργειάν του, και ρίπτει ὁ ἴδιος, καταντῶν ἀνυπόμονος· πράξις τοσοῦτη δυσαρεστοτέρα καθ' ὅσον ρίπτει ὑψηλά, και ἐπομένως κακά. Οἱ θιασῶται τῆς ἐπὶ δύο ζυγῶν τάξεως μετεχειρίζοντο τὸ συμβαίνον τούτο ὡς ἐπιχείρημα ὑπὲρ τῆς γνώμης των.

Τὸ κακὸν πεζικὸν ρίπτει μακρόθεν, τὸ καλὸν δὲ φείδεται τοῦ πυρός του. Ὅταν ὁ ἐχθρὸς μᾶς προσμένη ἐκ τοῦ σύνεγγυς και εἰς σωρὸν, χωρὶς νὰ ρίπτῃ, τότε ἡ διασφαρὸς φηπὴ δύναται νὰ μᾶς ἐπιφέρει ἐπιτυχίαν, ὡς ἀνατρέπουσα τὸν ἐχθρὸν.

Ἡ κατάχρησις τῶν πολεμεφοδιῶν εἶναι τὸ μέγιστον τῶν ἀποδιδομένων τῶ πεζικῶ ἐν γένει σφαλμάτων· φωνάζομεν ὅτι αἱ πυριτοβολαὶ ἐξέλειψαν, οἱ ζυγοὶ ἀραιούνται πρὸς ἀναζήτησαν νέων, και τούτο μᾶς ἐπιφέρει συχνάκις ἦσαν. Ἐξήκοντα πυριτοβολαὶ κατ' ἄνδρα ἀρκούσι και διὰ τὴν μεγίστην τῶν μαχῶν.

III

Περὶ ὄπλων εὐστόχων.

Ἰδοὺ ἡ κατάλληλος θέσις διὰ νὰ ἐξιστορήσωμεν τὰ περιεστώχων ὄπλων, πᾶν ὁποῖον ἡ χρῆσις κατέστησε πόσον περισπούδαστα τὰ πυρὰ τῶν ἀκροβολιστῶν, πόσον κατὰ τοὺς ἐν Ἀφρικῇ πολέμους τῶν Γάλλων, ὅσον εἰς τὰς πολιορκίας τῆς Ῥώμης και τῆς Σεβαστουπόλεως.

Ἡ ἰδέα τῶν εὐστόχων ὄπλων δι' ἐνθλιψέως τῆς βολίδος εἰς κέντρον τουσεκίου, ἔχουσαν ἐλικοειδῆς αὐλάκια, εἶναι ἡδὴ παλαιά

ἀλλ' ἡ χρῆσις τῶν τοιούτων ὄπλων ἦτο λίαν περιορισμένη εἰς τοὺς νεωτέρους στρατοὺς ἔνεκα τῶν συναρτημάτων, τὰ ὁποῖα ἀπαιτοῦντο πρὸς γέμισιν τῆς τυπάδος, τοῦ πυριτιδοκράτους κτλ... Ἄλλὰ κατὰ τὸ 1826ον ἔτος, ἀξιωματικὸς τις τοῦ πεζικοῦ τῆς Βασιλικῆς σωματοφυλακῆς, ὁ Κ Γουσταῦος Δελαβίνιος, ἐφεύρε τρόπον ἀπλοῦν τε και πρακτικὸν διὰ τὴν ἐνθλιψιν τῆς σφαίρας· τὸν ἐξῆς. Ἡ κωλάθρα τῆς καραβίνης του εἶχε θαλάμην· ὅτε ἐγημίζεν αὐτήν, ἡ πυρίτις ἐγκαθίστατο εἰς τὴν θαλάμην τὴν ὁποῖαν ἐπλήρου σχεδὸν, ἡ δὲ βολίς, εἰσερχομένη ἀπολύτως εἰς τὴν κέντρον, ἐστηρίζετο ἐπὶ γύρου τινός, ἐσχηματισμένου κατὰ τὸ στόμα τῆς θαλάμης διὰ τῆς διαφορᾶς ἧτις ὑπῆρχε μεταξύ τῆς ὀλικῆς τῆς, και τῆς ὀλικῆς τῆς κέννης· τρεῖς ἐμβολαὶ δι' ὀβελού, ἔχοντος κεφαλὴν ἀρκετὰ ἰσχυρὰν, ἐξήκουν διὰ νὰ πλατύνωσι τὴν βολίδα ὅπως προσκολληθῇ εἰς τὰς παρεῖας τῆς κέννης, ἐπιφέροντες οὕτω τὴν ἐνθλιψίν τῆς και κἀμνοντες αὐτὴν νὰ λάβῃ τὸν τύπον τῶν ἐντὸς τῆς κέννης ἐλικοειδῶν αὐλακίων. Εἶναι γνωστὸν ὅτι τὰ ἐλικοειδῆ αὐλάκια μεταδίδουσι τῇ βολίδι κίνησιν τακτικῆς περιστροφῆς περὶ ἑαυτὴν, μὴ ἐπερχομένην, ὅταν τὰ αὐλάκια ἦναι εὐθύγραμμα.

Ὁ τρόπος τῆς γημίσεως τοῦ Δελαβίνιου, πραγματοποιούμενος διὰ τῆς πλατύνσεως τῆς βολίδος, ἐστηρίζετο ὀλικῶς ἐπὶ τῆς ἰδιότητος τὴν ὁποῖαν ἔχει ὁ μόλιβδος νὰ μεταβάλλῃ εὐκόλως τὸ σχῆμά του δι' ἀσθενοῦς κροτήσεως.

Τὰ πρὸς ἐξέτασιν τῶν γαλλικῶν ὄπλων συνέδρια δὲν παρέδεχθησαν ἐντούτοις εἰμὴ μετὰ μυρίας δυσκολίας τὰς ἀπλουστάτας ταύτας ἰδέας τοῦ Κυρίου Δελαβίνιου. Ἀληθῶς ὁ νέος τρόπος τοῦ γημίζειν παρείχεν εἰσέτι λάθη τινὰ εἰς τὰς λεπτομερείας του, ἀλλὰ βέβαια ὑπερεῖχε πολλοῦ ἀπάντων τῶν μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐν χρῆσει τρόπων. Ἡ τυπάς, ἡ διὰ τῆς κωλάθρας γέμισις, ἡ περιεστώχων Ἀγγλικῆ βολίς μετὰ τῆς δύο αὐλάκια ἐχούσης κέννης, ἡ Πρωσσικῆ μέθοδος, καθ' ἣν ἡ ἐνθλιψις ἐξετελεῖτο διὰ παχέως περιβολαίου, τέλος δ' ἡ ὠρειδῆς βολίς ἡ ἐνθλιβομένη εἰς ἐπίσης ὠειδῆ κέντρον, ἅπαντα ταῦτα ἦσαν λίαν ὑποδεέστερα τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ Γάλλου

Μετὰ πολλοὺς ψιλαρισμοὺς κατωρθώθη νὰ τροποποιηθῆ ὁ τοῦ Δελαβινίου τρόπος τοῦ γερμίζειν, ὥστε νὰ κατασταθῆ ἐφικτὴ καὶ ἡ εἰς τάξεις τοῦ στρατοῦ εἰσαγωγή του διὰ τῆς ἐγκοπῆς ἐν τῇ κεφαλῇ τοῦ ὄβελου, δι' ἧς ἀπεφεύγετο ἡ παραμόρφωσις τοῦ ἐμπροσθινοῦ μέρους τῆς βολίδος καὶ διὰ τῆς προσθήκης ξυλίνου πεδίλου καὶ παχέως πυροβολαίου ἐτελειοποιήθη ἡ ἰδέα τοῦ ἐφευρέτου, καὶ οὕτω ἔτυχεν ἡ καρβίνα του εὐστοχίας τε καὶ ἐθυβολίας.

Ἐδοκιμάσθη δ' αὐτὴ πρῶτον κατὰ τὸ 1830, εἰς τὴν κατὰ τοῦ Ἀλγερίου ἐκστρατείαν.

Ἀλλὰ μόλις τὴν 14 Νοεμβρίου 1838 διετάχθη παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ ὁ προσωρινὸς σχηματισμὸς τάγματος ἀκροβολιστῶν, δοθείσης οὕτω πρώτης τινὸς καὶ δικαίας ἱκανοποιήσεως εἰς τὸν Κ. Δελαβίνιον καὶ εἰς τοὺς ὁπαδοὺς τοῦ νέου συστήματος τῶν ὄπλων· τὸ τάγμα τοῦτο ἐγκατεστάθη ὀριστικῶς, καὶ ὡς σῶμα μεμονωμένον διὰ Βασιλικῆς Διατάγματος τῆς 28 Αὐγούστου 1839.

Κατὰ τὸ 1840 ἀπεδείχθη ἡ ἀνάγκη τοῦ νὰ γενικευθῆ ἔτι μᾶλλον ἐν Γαλλίᾳ ἡ χρῆσις τῶν ἐλικοειδῶς αὐλακωτῶν κανόνων μετ' ἐντεθλιμμένων βολίδων· αἱ πρῶται δοκιμαὶ παρέσχον μὲν ἀξιοσημεῖωτα ἀποτελέσματα, ἀλλ' ἀνεγνωρίσθησαν συνάμα δι' αὐτῶν τὰ εἰς τὰ δοκιμασθέντα ὄπλα ἐνυπάρχοντα ἐλαττώματα. Διὰ Β. Διατάγματος τῆς 28 Δεκεμβρίου 1840 ἐ σχηματίσθη πραγματικὸν ἐλαφρὸν πεζικόν, ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν ψιλῶ Πεζικοῦ, διὰ τὸ ὁποῖον ἐλήφθη ὡς τύπος τὸ ἤδη ὑπάρχον τάγμα τῶν ἀκροβολιστῶν. Οἱ Πεζοὶ Ψιλοὶ, τῶν ὁποίων ὁ ὄργανισμὸς ἀνετέθη εἰς τὴν Α. Β. Ὑψ. τὸν Δοῦκα τῆς Αὐρηλίας, διηρέθησαν εἰς δέκα τάγματα μεμονωμένα· ὁ ἱματισμὸς, ἡ ἀποσκευὴ καὶ ὁ ὅπλισμός των ἐσχετίσθησαν μετὰ τὴν ἐιδικὴν ὑπηρεσίαν, διὰ τὴν ὁποίαν προωρίζοντο· ὠνομάσθησαν δὲ ψιλοὶ τῆς Αὐρηλίας μετὰ τὴν κατὰ τὸ 1842 ἐπισυμβᾶσαν ἀποβίωσιν τοῦ ὀργανιστικοῦ τῶν σωμάτων αὐτῶν.

Κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας τοῦ 1853, ὅτε ὁ πόλεμος ἐξελίξθη ἐν βέβαιον καὶ ἐπιχειρῆσι, ἐβρωσθή ἀναγκαῖον ἡ ἀβξήσις

τῶν ψιλῶν ταγμάτων, κατασταθέντων πραγματικῶς ἐκλεκτῶν σωμάτων· ἐ σχηματίσθησαν δὲ τότε 20 τάγματα ἀντὶ τῶν 10.

Ὁ ὅπλισμός των κατὰ τὸ 1840 σχηματισθέντων ταγμάτων ἐγένετο ἀφορμὴ πολυειδῶν πειραμάτων· πολυάριθμοι προτάσεις ἐγένοντο, ἀλλ' ὀλίγαι ἐξ αὐτῶν ἀντέσχον εἰς ἐξέτασιν σπουδαίαν. Ἀπεφασίσθησαν διαδοχικῶς δύο σχέδια παρέχοντα, ἰδίως δὲ τὸ τελευταῖον τὸ τοῦ 1842, ὅρους εὐχαρίστους καὶ διὰ τὴν διάρκειαν καὶ διὰ τὴν ῥιπήν· αἱ ἀρχαὶ ὅμως καὶ τὸ σύνολον τοῦ συστήματος ἔμειναν ἀμετάβλητοι.

Μόλις κατὰ τὸ 1844 ἰδέχ τις νέα, εἰσαχθεῖσα εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ ὄπλου, καὶ ἡ πρὸ πολλοῦ προταθεῖσα τελειοποίησις τοῦ βλήματος, ἐπέφερον ἀλλοίωσιν τινὰ ἐπαισθητὴν εἰς τὰς ἀρχάς· ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐστερίζοντο τὰ ἤδη παραδεθεγμένα ὄπλα, καὶ ἠνέωξαν νέον στάδιον εἰς τὰ διὰ τῶν προηγηθεῖσιν ἀνακαλύψεων εἰσέτι ἐξημμένα πνεύματα.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην οἱ κύριοι Θουβενίνος, συνταγματάρχης τοῦ Πυροβολικοῦ, καὶ Μινιέ, ὑπολοχαγὸς τῶν Πεζῶν Ψιλῶν, ἐπαρουσίασαν, κοινῇ, νέαν τινὰ καρβίναν γενομένην ταχέως γνωστὴν ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς ἐγκαύλου καρβίνας, καὶ νέον τι βλήμα κυλινδρο-κωνικὸν ὀλόσωμον.

Ἰδοὺ αἱ κυριώτεραι διαφοραὶ μεταξὺ τοῦ προαθέντος ὄπλου, εἰς τὸ ὁποῖον διετηρεῖτο ἡ μέθοδος τοῦ γερμίζειν διὰ πλατύσεως τῆς βολίδος, καὶ τῶν πρὶν ἐν χρήσει ὄπλων.

Ἡ κωλάθρα μεθ' ἀλάμην, τὸ πολυδάπανον καὶ δυσυνητήρητον τοῦτο τεμάχιον, ἀνεπληροῦτο διὰ κωλάθρας ἐπιπέδου, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁποίας ὑπῆρχε στερεωμένος καυλὸς ἐκ χάλυβδος ἀβάφου, κυλινδρικοῦ σχήματος. Ἡ διάμετρος τοῦ καυλοῦ τούτου ἦτο τὸ ἥμισυ τῆς διαμέτρου τῆς κάννης τοῦ καυλοῦ τούτου περιέκειτο ἡ πυρῖτις κατὰ τὴν γέμισιν, ἡ δὲ βολὴς ἐνεθλίβετο ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρου μέρους αὐτοῦ.

Εἰς τὰς καρβίνας τὰς ἐν χρήσει ὑπὸ τοῦ 1840 ἡ βολὴ, τρέχουσα πρὸς τὰ ἐμπρὸς, ἐστρέφετο περὶ ἑαυτὴν, κατὰ συνέπειαν τῆς πρὸς περιστροφὴν ὠθήσεως, τὴν ὁποίαν ἐλάμβανεν ἐν τῇ κίνησιν.

νη διά τῶν ἐν αὐτῇ αὐλακίων ἀνά πᾶσαν ἀπόστασιν 6, 22' εἰς τὸ νέον ὄπλον ἡ βολὴ ἐξετέλει τὴν περιστροφὴν τῆς ἀνά 4 μ., 33.

Ἡ νέα καρβίνα ἐδοκιμάσθη κατὰ τὸ 4845 ἐπὶ μεγάλου ἀριθμοῦ. Ἐπιτροπὴ εἰδική, διορισθεῖσα ἐπὶ τούτῳ, ἐσοῦσας ἐν πρὸς ἐν τὰ σχηματίζοντα τὸ σύνολον τοῦ προαθθέντος συστήματος στοιχεῖα. Ὁ λοχαγὸς τοῦ πυροβολικοῦ Ταμιπέρος ὁ καὶ εἰσηγητὴς τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης ἀνεκάλυψαν κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν πειραμάτων αὐτῶν τὴν πλήρη θεωρίαν τῶν νέων βολῶν. Μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης εἰργάζοντο ἐν σιότητι συχνὰ τ' ἀποτελέσματα τῶν δοκιμασιῶν τῆς ἡμέρας ἀνέτρεπον τὰ ἐξαργόμενα τῶν πειραμάτων τῆς προιούσης· ἔκτοτε δ' εἰσῆλθον εἰς βεβαίαν. Ἡ προσθήκη ραβδώσεων εἰς τὴν προαθθεῖσαν βολίδα, δι' ἧς ἐπεβεβαιούντο θετικῶς τὰ παρὰ τῆς θεωρίας ὑποδεικνύόμενα, προσέθηκε νέαν καὶ θετικὴν αἰτίαν εὐστοχίας εἰς τὰ ἐπιμήκη βλήματα.

Ἡ ἔγκυλος καρβίνα, τροποποιηθεῖσα παρὰ τῆς ἐπιτροπῆς, κατέλαβε τὰξιν εἰς τὸ γαλλικὸν σύστημα τοῦ ὀπλισμοῦ, ὑπὸ τὸ ὄνομα καρβίνα τοῦ σχεδίου τοῦ 4846. Αἱ κυριώτεραι τροποποιήσεις, τὰς ὁποίας ἡ ἐπιτροπὴ ἐπέφερον, ἦσαν αἱ ἑξῆς:

Τὸ αὐλάκιον τῆς κάννης ἔλαβε μῆκος 2 μ. ἀντὶ τοῦ 4 μ. 33.

Τὸ γέμισμα πυρίτιδος ἀνεδιβάσθη εἰς 4 γρ 50 ἀντὶ τῶν 4 γρ 20.

Ἡ βολὴ ἔλαβε τρεῖς ραβδώσεις, αἱ ὁποῖαι ὄχι μόνον μετέβαλον τὴν μορφήν τῆς, ἀλλὰ καὶ νύξησαν τὸ εὐστοχον.

Ἡ οὕτω πω; τροποποιηθεῖσα καρβίνα καὶ ἡ ἐν πρώτοις ὑπὸ τοῦ Κ. Δελαβινίου προαθθεῖσα βολὴ, τελειοποιηθεῖσα πρῶτον ὑπὸ τοῦ Κ. Ταμιπέρου, εἶναι τὰ ὄπλα τῶν 20 ταγμάτων τῶν πεζῶν ψιλῶν τῆς Γαλλίας· διὰ δὲ τῶν ὀπλων τούτων ἐξετέλεσθησαν ἤδη θαυμάσια κατορθώματα εἰς πολλὰς μάχας. Ἡ βολὴ εἶναι ὡς γνωστὸν, σχήματος ἐπιμήκου κυλινδροκοινοῦ.

Τ' ἀποτελέσματα τῶν νῦν ἐν χρῆσει καρβίνων εἰς τὰ τάγματα τῶν πεζῶν ψιλῶν εἶναι θαυμάσια, ὥστε εἶναι περιττὸν νὰ μεγαλοποιήσωμεν αὐτὰ ὑπὲρ τὸ δέον, ὡς δυστυχῶς πράττουσίν τινες. Τὰ κατορθώματα τῶν ἀκροβολιστῶν μας εἶναι ἤδη

ἀρκετὰ σπουδαῖα, τῆς ἀληθείας μόνον περὶ αὐτῶν λεγομένης, καὶ ἐντὸς τῶν ὄρων τοῦ κατὰ φύσιν δυνατοῦ· ταῦτα ὑπερέχουσι παντὸς μέχρι τούδε γενομένου. Ἡ βολὴ τῶν νέων ὀπλων ἐκτείνεται πολὺ μακρὰν μετ' ἐπιτυχίας καὶ ἤθελεν ὑπερβαίνει βέβαια τὰ 4,300 μέτρα, ἀλλὰ, κανονισθέντος τοῦ ὑψομέτρου, ἡ βολὴ τῶν καρβίνων τῶν ψιλῶν περιορίσθη εἰς 4,000 μέτρα, καὶ τοῦτο ὀρθῶς. Τ' ἀποτελέσματα τὰ ἐπερχόμενα εἰς 4,000 μέτρων ἀπόστασιν, ἐπὶ συνήθους τόπου πρὸς σκοποβολὴν, ὑφ' ὄλου δηλαδὴ τοῦ ἐπιθυμητοῦ ὄρου, εἶναι λίαν ἀβέβαια, καὶ καθίστανται ταχέως ἐντελῶς ἀσήμαντα, ἂν τὰ τῆς ἀτμοσφαιρας εἶναι ἐναντία.

Ἡ χρῆσις εἰς μακρὰς ἀποστάσεις ὀπλων εὐστόχων, καὶ ἐκβολῶν εἶναι παράλογόν τι. Ἄν ὅμως, τ' ἀνάπαλιν, ῥίπτωμεν εἰς ὑπερβαλλούσας ἀποστάσεις, τότε καίεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ματαιῶς ἡ πυρίτις, καὶ φθείρονται τὰ πολυεφεδία. Οἱ εἰς ἀπόστασιν 600—800 μέτρων τοποθετημένοι ἀκροβολισταὶ εἶναι εἰς τὴν καταλληλοτέραν θέσιν, καὶ δι' ἑαυτοῦς καὶ διὰ τὸ ὄπλον ταν. Διὰ τὴν βολὴν εἰς μεγίστας ἀποστάσεις ἀπαιτεῖται ἔκτακτος ἕξις καὶ εἰδὸς τι ἐπιδεξιότητος καὶ σωματικῆς κατασκευῆς, τὰ ὁποῖα εἰς ὀλιγίστους μόνον ἀνθρώπους εἶναι χρισμένα.

E. B.

(Ἀκολουθεῖ).

ΤΑ ΤΗΣ 25 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ (4).

Τὴν ἡμέραν ταύτην, μετὰ τὴν ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἁγίας Εἰρήνης δοξολογίαν, καθ' ἣν παρευρέθησαν αἱ Α. Μεγαλειότητες καὶ ἄπαντες οἱ ἐν τέλει, διπλωμάται, πολιτικοὶ καὶ στρατιωτικοὶ, ἡ

(4) Πρέπει νὰ λέγηται *παρέλασις* καὶ οὐχὶ ὡς τὴν λέγουσιν τινες *παράλλαξις* ἢ *παράλλασσις*, διότι ἡ λέξις αὕτη παράγεται ἐκ τοῦ ῥήματος *παρελαύνω*· λέξις στρατιωτικὴ ἀναφερομένη συνεχῶς ὑπὸ τοῦ Ξενοφῶντος διὰ τὰ διαβαίνοντα στρατεύματα, ὡς καὶ διὰ τὰ πλοῖα.

φρουρά τῆς πρωτευούσης, παρήλασε, παιανίζουσης τῆς μουσικῆς τοῦ Β'. Πεζικοῦ Συντάγματος, ἐνώπιον τῶν Α. Μεγαλειότητων ἰσταμένων ἐπὶ τοῦ ἐξώστου τῶν ἀνακτόρων, καὶ παρ' αὐταῖς ὁ κύριος Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν.

Προηγεῖτο ὁ λόχος τῶν πυροσβεστῶν, διοικούμενος ὑπὸ τοῦ λοχαγοῦ Κυρίου Μάνου, μετὰ τοῦτον εἶπετο τὸ Β'. πεζικὸν σύνταγμα, διοικούμενον ὑπὸ τοῦ ἀντισυνταγματάρχου Κ. Μιχαήλ Ροδίτου, εἶτα τὸ πυροβολικὸν πεδινὸν καὶ ὄρεινόν, διοικούμενον ὑπὸ τοῦ ἀντισυνταγματάρχου Κ. Β. Σκουντσάκη, καὶ τέλος τὸ ἵππικόν, διοικούμενον ὑπὸ τοῦ ἀντισυνταγματάρχου Κ. Σ. Παπαδοπούλου.

Οἱ Κ. ἀξιωματικοὶ τῆς φρουρᾶς, οἱ μὴ διοικούντες στρατεύματα, ὡς καὶ οἱ ἐκτὸς τῶν σωμάτων τοῦ στρατοῦ διάφοροι ἀξιωματικοὶ, ἦσαν παρατεταγμένοι ἀπέναντι τῶν ἀνακτόρων.

Τὰ στρατεύματα παρήλασαν μὲ βῆμα ταχὺ, κατὰ λόχους ἐσχηματισμένους εἰς ἀραιὰν φάλαγγα ἅπαντες οἱ ἀξιωματικοὶ διαβαίνοντες ἐνώπιον τῶν Α. Μεγαλειότητων ἐχαίρουν μὲ τὸ ξίφος.

Ἡ τάξις καὶ τὸ εὐρυθμον τοῦ βήματος διτηρήθησαν ἀκριβέστατα μέχρι τοῦ ἄρου τῆς πλατείας, ἔνθα ἡ περιστροφή τῶν πεζικῶν λόχων ἐγένετο εἰς τετράδα, ὑπερ προὔξενε βραδύτητα εἰς τοὺς ἐπερχομένους λόχους· οἱ διοικηταὶ ὁμῶς αὐτῶν διώρθωσαν μετὰ πολλῆς ἐτοιμότητος τὸ ἐμπόδιον τοῦτο. Ἄλλως ἢ καθυρότης καὶ ἡ τάξις ἐν τῷ στρατῷ τῆς πρωτευούσης ὑπῆρξεν ἐξίσια κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην.

— Οὐδεμία μεταβολὴ ἐγένετο κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐν τῷ στρατῷ τὴν δὲ ἐσπέραν ἐγένετο μεγαλοπρεπὴς χορὸς ἐν τοῖς ἀνακτόροις.

— Πρὸ τινῶν ἡμερῶν ὁ διοικητὴς τῆς μοιραρχίας Φθιωτικῆς φωνιδος, ταγματάρχης τῆς χωρ. Κ. Α. Πλέσος, διωρίσθη διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας Ἀθηνῶν, ὁ δὲ λοχαγὸς τοῦ πυροβολικοῦ Κ. Χ. Ζυμπρακάκης, ὑποφρούραρχος.

ΕΠΙΣΗΜΟΣ

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, τῆ 31 Ἰανουαρίου 1860.

Ἐγκύκλ. ἀριθ. 8696.

Ὀδηγίαι καὶ ἐξηγήσεις πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν περὶ μισθοδοσίας νόμων τῆς 28 καὶ 29 Μαΐου 1859.

Μέρος Αον.

Περὶ τῆς μισθοδοσίας τῶν ἀξιωματικῶν καὶ ἀνθυπασπιστῶν τοῦ στρατοῦ τῆς γραμμῆς.

§ 4. Ἡ μισθοδοσία τῶν ἀξιωματικῶν καὶ ἀνθυπασπιστῶν τοῦ στρατοῦ τῆς γραμμῆς ἐκκαθαρίζεται κατὰ μῆνα ὑπὸ τοῦ ὄρους τοῦ ἄρθρου 42ου τοῦ ἀπὸ 45 Ὀβρίου 1852 Γ. Β. διατάγματος, ἐκτελεστικοῦ τοῦ λογιστικοῦ τοῦ κράτους νόμου.

§ 2. Ὁ πίναξ ὁ ἐπισυνημμένος εἰς τὸν περὶ αὐξήσεως τῆς μισθοδοσίας τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων νόμος τῆς 28 Μαΐου 1859 κανονίζει τὰς κατὰ μῆνα ἀποδοχὰς τῶν ἀνωτέρων καὶ ὑποδεστέρων Ἀξιωματικῶν, ὡς καὶ τῶν ἀνθυπασπιστῶν τοῦ στρατοῦ τῆς γραμμῆς, διαιρουμένας εἰς μισθοὺς ἀπόζημιώσεις καὶ ἐπιμίσθια. (Ἰδὲ ἄρθρον 5 τοῦ ἰδίου νόμου.)

§ 3. Αἱ ἀποδοχαὶ ἐνεργείας φέρουσι τρεῖς διακρίσεις. α) Τὴν τοῦ μισθοῦ, β) Τὴν τῶν ἀπόζημιώσεων, γ) Τὴν τῶν ἐπιμισθίων. Ἡ τῶν ἀπόζημιώσεων διακρίσις ἔχει τρεῖς ὑποδιαίρεσεις. α) Τὴν τοῦ ἐνοικίου, β) Τὴν τοῦ Ἴππου, καὶ γ) Τὴν τῶν διδακτικῶν βιβλίων.

Περὶ τοῦ μισθοῦ.

§ 4. Εἰς τὴν Α'. διακρίσιν ὑπὸ τὸν τίτλον « Μισθὸς » συμπεριελήφθησαν οἱ ἄχρι τοῦδε μισθοὶ βαθμοῦ καὶ ἐργασιῶν, μὲ τὴν προσθήκην τὴν ἐπερχομένην ἐκ τοῦ μέτρου τῆς αὐξήσεως τῆς μισθοδοσίας τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, καὶ ἧτις σύγκειται ἐκ τεσσαράκοντα δραχμῶν διὰ τοὺς ἀνωτέρους, καὶ τριάκοντα δραχμῶν διὰ τοὺς ὑποδεστέρους ἀξιωματικούς καὶ τοὺς ἀνθυπασπιστάς.

Ἀφοῦ τὸ ἄρθρον 46 τοῦ περὶ Κατ' ἐτάσεως τῶν ἀξιωματικῶν νόμου τῆς 7 Μαρτίου 1854 ὥρισε νέαν βᾶσιν τῶν ἀποδοχῶν τῆς ἀργίας, καθίστατο περιττὴ ἡ ἀρχαία ὑποδιαίρεσις τοῦ μισθοῦ, εἰς μισθοὺς βαθμοῦ καὶ ἐργασιῶν, ἧτις ἦτο καὶ ὁ κανὼν τῆς μισθοδοσίας τῶν πρὸ τοῦ μνησθέντος νόμου ἀρχῶν, ὅθεν καὶ καθιεργήθη.

Διά τῆς ἐνώσεως τῶν πρῶην μισθῶν βαθμοῦ καὶ ἐργασιῶν ὑπὸ τὸν ἓνα τίτλον « Μισθὸς » ἐφαρμόζονται πληρέστατα αἱ διατάξεις τοῦ ἀρθρου 46 τοῦ περὶ Καταστάσεως τῶν ἀξιωματικῶν νόμου, περὶ τῆς τῶν ἀργῶν μισθοδοσίας, ὡς καὶ αἱ διατάξεις τοῦ ἀρθρου 2ου τοῦ νόμου Γ Μ Δ τῆς 48 Αὐγούστου 1856 περὶ τῆς μισθοδοσίας τῶν διαθεσίμων.

Περὶ τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ἐνοικίου.

§ 5. Ἡ διάκρισις τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ἐνοικίου ἐτηρήθη μὲ ἀύξησιν δέκα δραχμῶν κατὰ μῆνα ἐν γένει δι' ὅλους τοὺς βαθμοὺς, ἐπερχομένην ἐκ τοῦ μέτρου τῆς αὐξήσεως τῆς μισθοδοσίας τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων.

Τὸ ἐνοίκιον συμπαραλήρηθ' ἐν εἰς τὰς ἀποζημιώσεις, ἐν μὲν τῇ περιπτώσει τῆς ἀργίας ἀφαιρεῖται, κατὰ τὸ γράμμα τοῦ § 46 τοῦ περὶ Καταστάσεως τῶν ἀξιωματικῶν νόμου, ἐν δὲ τῇ περιπτώσει τῆς διαθεσιμότητος χορηγεῖται ὁλόκληρον κατὰ τὸ γράμμα τοῦ ἀρθρου 2 τοῦ νόμου τῆς 48 Αὐγούστου 1856.

§ 6. Ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ἀρθρου 40 τοῦ περὶ αὐξήσεως τῆς μισθοδοσίας τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων νόμου τῆς 28 Μαΐου 1859, θέλουν τηρηθῆ καὶ εἰς τὸ μέλλον τ' ἄχρι τοῦδε κανονισμένα περὶ τοῦ ἀκατασθέντος τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ἐνοικίου, περὶ τῆς εἰς ὄφελος τοῦ δημοσίου κρατήσεως τοῦ ἡμίσεως αὐτῆς, ὅταν οἱ ἀξιωματικοὶ ἐνοικῶσιν εἰς δημόσια κτίρια καὶ περὶ τῆς ἐξαιρέσεως τῆς προκειμένης ἀποζημιώσεως ἐκ τῶν ὑπὲρ τοῦ ταμείου τῶν συντάξεων κρατήσεων.

§ 7. Ἡ κράτησις τοῦ ἡμίσεως τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ἐνοικίου διὰ τοὺς ἐνοικοῦντας εἰς δημόσια κτίρια πραγματοποιεῖται διὰ τὰς ἡμέρας καθ' ἃς ἐγένετο ἡ ἐνοίκησις.

Ἡ ἐντὸς τῶν στρατῶνων διαμονὴ τοῦ ὑπασπιστοῦ καὶ ἀνθυπασπιστοῦ δὲν θεωρεῖται κατάλυσις εἰς δημόσιον οἶκημα, ἀλλ' ἐκτέλεισις ὑπηρεσίας ἐκ συμφώνου μὲ τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρου 20 τοῦ κανονισμοῦ τῆς ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας τοῦ πεζικοῦ.

Περὶ ἀποζημιώσεως ἵππου.

§ 8. Εἰς τὴν ἀποζημιώσιν ἵππου συγκεντρῶνται αἱ ἄχρι τοῦδε χορηγήσεις τῆς ἵπποδωρεᾶς καὶ τοῦ σταύλου.

Τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ τηρεῖν ἵππους ὑπηρεσίας κανονίζει τὸ ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν, βασιζόμενον εἰς τὰ καταστατικά τῶν στρατιωτικῶν σωμάτων καὶ καταστημάτων Υ. Β. διατάγματα.

Ἐκαστος ἀνώτερος ἢ ὑποδεέστερος ἀξιωματικὸς ὑποχρεωμένος νὰ ἔχῃ ἵππον ὑπηρεσίας, καὶ ἔχων αὐτόν, λαμβάνει ὁμοῦ μὲ τὸν μισθὸν τοῦ καὶ τὴν ἐκ δέκα δραχμῶν κατὰ μῆνα ἀποζημιώσιν ἵππου δι' ἕκαστον ὑπηρεσίας ἵππον.

Οἱ ὑποχρεούμενοι νὰ ἔχωσιν ἵππον ὑπηρεσίας, καὶ μὴ ἔχοντες τοιοῦτον ἐξ ὁποιασδήποτε ἀφορμῆς δὲν λαμβάνουσι τὴν ἀποζημιώσιν τοῦ ἵππου, καὶ οὔτε καταλογίζονται αὕτη εἰς βᾶρος τοῦ δημοσίου.

Οἱ ὑποχρεούμενοι νὰ ἔχωσιν ἵππον ὑπηρεσίας, καὶ ἔχοντες αὐτόν, διατελοῦντες δὲ ἐν ἐμιμίθῳ ἀδείᾳ, ἐν Νοσοκομείῳ ἢ ὑπόδικοι λαμβάνουσι τὴν ἀποζημιώσιν ἵππου ὁμοῦ μὲ τὴν ἵπποφορβήν. Ἡ ἄμισθος ἀδεία συνεπιφέρει καὶ τὴν παῦσιν τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ἵππου καὶ τῆς ἵπποφορβῆς ἐκ συμφώνου μὲ τὸ ἀρθρον 3ον τοῦ ἀπὸ 27 Ἰανουαρίου 1853 συμπληρωτικοῦ νόμου περὶ Καταστάσεως τῶν ἀξιωματικῶν.

§ 9. Αἱ ἡμερομηνίαι τῆς εἰς τὴν δύναμιν εἰσαγωγῆς καὶ ἐξαγωγῆς τῶν ἵππων τῶν ἀξιωματικῶν, κανονίζουσι τὴν ἐναρξιν καὶ τὴν παῦσιν τῆς πληρωμῆς τῆς ἀποζημιώσεως καὶ τῆς χορηγήσεως τῆς ἵπποφορβῆς. Ἐξαιρεῖται ἡ περίπτωσις καθ' ἣν, συνεπείᾳ μεταβολῆς τοποθετήσεως, ἀπαλλάττονται οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς ὑποχρέωσιν τοῦ τηρεῖν ἵππους ὑπηρεσίας, ὅτε ἐξακολουθεῖ ἡ χορηγήσις τῆς ἵπποφορβῆς καὶ τῆς ἀποζημιώσεως ἵππου ἐπὶ τριάκοντα ἡμέρας, ἐὰν δὲν διετέθησαν καὶ πρὶν τῆς προθεσμίας ταύτης οἱ ἵπποι.

Περὶ ἀποζημιώσεως τῶν διδασκτικῶν βιβλίων.

§ 40. Ἡ ἀποζημιώσις τῶν διδασκτικῶν βιβλίων ἀπονέμεται ὡς ἀποδοχὴ ἐνεργείας εἰς τοὺς ἀξιωματικοὺς τῶν τεχνικῶν ὅπλων, παρακολουθεῖ δὲ κατὰ τὰς μεταβολὰς τὸν ἐν τῇ ἐνεργητικῇ ὑπηρεσίᾳ μισθόν. Αἱ ἐξηγήσεις τοῦ 2ου ἐδαφίου τῆς στήλης τῶν παρατηρήσεων τοῦ πίνακος ὀρίζουσι τὴν περίπτωσιν τῆς μὴ χορηγήσεως τῆς προκειμένης ἀποζημιώσεως.

Περὶ ἐπιμισθίου.

§ 44. Εἰς τὴν στήλην τοῦ ἐπιμισθίου ἐτάχθη ὅ,τι ἄχρι τοῦδε ἐδίδετο εἰς ἀξιωματικοὺς ὅπλων ἢ κλάδων τινῶν λόγῳ τῆς ἐιδικότητος τῆς ὑπηρεσίας τῶν ὁμοῦ μὲ τὸν μισθὸν ἐργασιῶν, πλέον τῶν ὧν ἐδίδοντο εἰς τοὺς ἰσοβάθμους αὐτῶν ἀξιωματικούς τοῦ πεζικοῦ. Ἡ ἰσότης εἰς τὴν ἀργίαν ἀφ' ἐνός, καὶ ἡ τήρησις ἡτιολογημένως κεκτημένων δικαιωμάτων ἀφ' ἐτέρου, ὑπηγόρευσαν τὴν τοιαύτην διαίρεσιν.

Τὸ ἐδάφιον 3ον τῆς στήλης τῶν παρατηρήσεων τοῦ πίνακος ὀρίζει τὰς περιπτώσεις τῆς μὴ χορηγήσεως τῶν προκειμένων ἐπιμισθίων.

Περὶ μισθοῦ κανονικῆς ἀδείας.

§ 42. Εἰς τὸν μισθὸν τῆς κανονικῆς ἀδείας ἐγένετο προσθήκη δέκα δραχμῶν κατὰ μῆνα δι' ὅλους τοὺς βαθμοὺς.

Περὶ μισθοῦ τῶν ἐν τοῖς Στρατιωτικοῖς Νοσοκομείοις νοσηλευομένων

§ 43. Εἰς τὸ μέρος τοῦτο τῆς μισθοδοσίας δὲν ἐπέρχεται ἡ ἐλαχίστη μεταβολὴ ὡς πρὸς τὰ ἄχρι τοῦδε κανονισμένα. Αἱ πραγματικαὶ τῆς νοσηλείας ἡμέραι ὀρίζουσι τὴν βᾶσιν τοῦ καταλογισμοῦ τῶν ἀποδοχῶν.

Διὰ τοὺς ἐν τοῖς θεραπευτηρίοις τῶν Σωμάτων νοσηλευομένους ἀξιωματικούς καταλογίζονται μὲν εἰς βάρους τοῦ δημοσίου αἱ ἀποδοχαὶ τῶν ὀλόκληροι, κρατεῖται δὲ μόνον τὸ ἡμισυ τοῦ μισθοῦ των, ἐκ τοῦ ὁποίου τὰ 2]3 ἐγγράφονται εἰς τὰ ἔσοδα τοῦ θεραπευτηρίου διὰ τὰ ἔξοδα τῆς τροφοδοσίας καὶ περιποιήσεως, τὸ δὲ 4]3 εἰς τὰ ἔσοδα τοῦ κεφαλαίου τῆς νοσηλείας πρὸς ὄφελος τοῦ δημοσίου διὰ τὰ ἔξοδα τῶν φαρμάκων.

Περὶ μισθοῦ ὑποδίκων ἐν φυλακῇ.

§ 44. Ὁ μισθὸς τῶν ἐν φυλακῇ ὑποδίκων μένει ὡς ἦτο κανονισμένος. Ἡ ἔκφρασις «ὑποδίκων ἐν φυλακῇ» καταδεικνύει ὅτι ἀπὸ τοὺς προφυλακίζομένους δὲν ἀφαιροῦνται αἱ ἀποδοχαὶ ἐνεργείας. Ἡ ἡμερομηνία τῆς ἐν τῷ Σώματι δημοσιεύσεως τῆς διαταγῆς τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν τῆς εἰσαγωγῆς εἰς δίκην τὸν Ἀξιωματικὸν ὀρίζει τὴν παῦσιν τῆς χορηγήσεως καὶ τοῦ καταλογισμοῦ τῶν ἀποδοχῶν ἐνεργείας καὶ τὴν ἔναρξιν τῆς ἀποδοχῆς τῶν ἐν φυλακῇ ὑποδίκων, ὡς καὶ τὸν καταλογισμὸν αὐτῆς. Αἱ δαπάναι τῆς διαφορτικῆς τῶν μὴ ἐκπτώτων τοῦ βαθμοῦ των καταδικῶν Ἀξιωματικῶν περιορίζονται ἐντὸς τοῦ ὅρου τῆς μισθοδοσίας τῶν ἐν φυλακῇ ὑποδίκων καὶ καταλογίζονται ὑπὸ τὸν τίτλον «διαφορτικῆς καταδικῶν.»

§ 45. Ἡ διάταξις τοῦ § 9 ἐδαφ. 2 τοῦ τετραδίου Κ' τμήματος 4ου τῶν οικονομικῶν τοῦ Στρατοῦ διατάξιν τηρεῖται διὰ τοὺς ἀθωομένους. Ὡς ἀνακλητέον δὲ ποσὸν θεωρεῖται ἡ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ μισθοῦ τῶν ἐν φυλακῇ ὑποδίκων καὶ τοῦ ὅλου τῶν τῆς ἐνεργείας ἀποδοχῶν.

Περὶ Ἐπιμισθίων διὰ προσθέτου ὑπηρεσίας.

§ 46. Δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 30 τοῦ Λογιστικοῦ τοῦ Κράτους Νόμου ἐπιμισθία δίδονται διὰ παρεστούς ὑπηρεσίας, ὅπταν καὶ ὅπως ῥητὸς Νόμος τὸ ἐπιτρέπη.

Ὁ περὶ αὐξίσεως τῆς μισθοδοσίας τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων Νόμος προβλέπει τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς οἱ Ἀξιωματικοὶ ἔχουσι δικαίωμα εἰς ἐπιμισθία.

Τὸ ἄρθρον 9 ἐδάφια Α'. Β'. Γ'. Δ'. Ε'. ΣΤ'. Ζ'. καὶ Η'. ὥρισαν τὰς περιπτώσεις τῆς χορηγήσεως τῶν ἐπιμισθίων.

Ἡ εἰς ἀξιωματικούς λόγῳ προσθέτου ὑπηρεσιῶν πληρωμὴ μηνιαίων ἐπιμισθίων, μὴ προβλεπομένων ἀπὸ τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον

ἀναστέλεται, μέχρι νεωτέρας μας ἀποφάσεως, ὁποιαδήποτε καὶ ἂν ᾖναι ἡ ἀφορμὴ τῆς χορηγήσεώς των.

Περὶ τῶν μεταβολῶν εἰς τὰς ἀποδοχάς.

§ 47. Εἰς τὴν κατὰ μῆνα μισθοδοσίαν ἔχουσι δικαίωμα οἱ διὰ Β. Διατάγματος διοριζόμενοι ἢ προβιβαζόμενοι.

Οἱ τὸ πρῶτον διοριζόμενοι λαμβάνουσι τὰς μηνιαίας ἀποδοχὰς ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μῆνός τοῦ ἐπομένου τῆς ἡμερομηνίας τοῦ διορισμοῦ.

Οἱ προβιβαζόμενοι λαμβάνουσι ἐπίσης τὰς ἐκ τοῦ προβιβαζομένου αὐξήσεις τῶν ἀποδοχῶν ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μῆνός τοῦ ἐπομένου τῆς ἡμερομηνίας τοῦ Β. Διατάγματος, δι' οὗ ἐπρόβιβαθησαν, τηρουμένων τῶν ὅρων τῶν ὑπὲρ τοῦ Ταμείου τῶν χρηρῶν καὶ ὄφρατων κρατήσεων.

§ 48. Τὸ ἐπιμισθίον Διοικήσεως ὠρισμένον διὰ μόνους τοὺς ἀνωτέρους Ἀξιωματικούς ἐπ' οὐδεμιᾷ περιπτώσει ἡμπορεῖ νὰ πληρωθῆ εἰς δύο ἐν τῇ αὐτῇ ἐποχῇ καὶ διὰ τὸ αὐτὸ Σῶμα ἢ κατάστημα.

Πρωτόκολλα παραδόσεως τῶν ὑπηρεσιῶν ἐξηγουῦντα τὰς αἰτίας τῆς ἀπουσίας καὶ μνημονεύοντα τὰς ἀνωτέρας διαταγὰς, ἐκ τῶν ὁποίων ἐπέρχονται αἱ ἀπουσίαι, εἰσι τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα συνδικαιολογητικὰ εἰς τὰς δαπάναις τὰς γενόμενάς ἐκ τῶν χορηγήσεων τῶν ἐπιμισθίων τῶν προβλεπομένων εἰς τὰ ἐδάφια Β. Γ. καὶ Δ. τοῦ ἀρθροῦ 9.

§ 49. Οἱ ἐξ ἀργίας ἢ διαθεσιμότητος ἐπανερχόμενοι εἰς ἐνεργείαν λαμβάνουσι τὰς τῆς ἐνεργείας ἀποδοχὰς ἀπὸ τῆς ἐπιούσης τῆς ἐγκαθιδρύσεώς των ἐκ συμφώνου μὲ τὸ ἄρθρον 44 τοῦ λογιστικοῦ τοῦ Κράτους νόμου.

Οἱ ἐκ τῆς ἐνεργείας εἰς τὴν διαθεσιμότητα ἢ τὴν ἀργίαν μεταβαίνοντες λαμβάνουσι τὰς ἀποδοχὰς ἐνεργείας μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς παραδόσεως τῆς ὑπηρεσίας των συμπεριλαμβανομένης. (Ἴδε ἄρθρον 45 τοῦ λογιστικοῦ νόμου.)

Οἱ βραδύνοντες τὴν παράδοσιν, ἀνευ δικαιολογουμένης αἰτίας, καθίστανται ὑπόλογοι εἰς τὴν ἀπότισιν τῆς ἐκ τῆς βραδύτητος δαπάνης τοῦ δημοσίου.)

§ 20 Αἱ μὲν διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 40 τῶν περὶ μισθοῦ κανόνων τῶν οικονομικῶν τοῦ στρατοῦ διατάξιν τηροῦνται, αἱ δὲ διατάξεις τοῦ 44 ἀρθροῦ τῶν ἰδίων κανόνων καταργοῦνται δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 32 τοῦ λογιστικοῦ τοῦ Κράτους νόμου.

§ 24. Αἱ ἀποδοχαὶ τῶν εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν διδασκομένων ἀξιωματικῶν μένουσι ὡς κανονίζονται διὰ τῶν Βεν διαταγμάτων τῶν ἐπιτρεπόντων τὰς εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν ἀποστολάς.

Περὶ τῶν κρατήσεω ὑπὲρ τοῦ Ταμείου τῶν χηρῶν καὶ ὄρφανῶν τῶν Ἀξιωματικῶν.

§ 22. Ἡ εἰς τὰς ἀποδοχὰς ἐνεργείας διάκρισις τοῦ «μισθοῦ» ἀνταποκρίνεται μὲ τὴν ἔκφρασιν τοῦ ἐδ. 1 ἄρθρου 2 τοῦ νόμου τοῦ ταμείου τῶν χηρῶν καὶ ὄρφανῶν τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ στρατοῦ ἐπεταί ὅθεν ὅτι ἡ κράτησις τοῦ ἐνὸς τοῖς ἑκατὸν, ἢ ἐπιβάλλομένη παρὰ τοῦ ἰδίου ἄρθρου θέλει πραγματοποιοῖεταί ἐπὶ μόνου τοῦ ποσοῦ τοῦ μισθοῦ τῶν ἀξιωματικῶν, μὴ λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν ἀποζημιώσεων καὶ τῶν ἐπιμισθίων ἐν γένει.

Ἡ ἐνώσις τῶν πρώην μισθῶν βαθμοῦ καὶ ἐργασιῶν ὑπὸ τὸν ἕνα τίτλον τοῦ μισθοῦ (ιδεὶ § 4 τῆς παρούσης) ἀνταποκρίνεται ἐπίσης μὲ τὴν ἔκφρασιν τοῦ ἐδαφίου Γ', ἄρθρου 2 τοῦ νόμου τοῦ εἰς τὸν ἀμέσως ἀνωτέρω παράγραφον μνημονευθέντος, ἐπεταί ὅθεν, ὅτι ἡ ὑπὲρ τοῦ Ταμείου τῶν χηρῶν ἐνεργουμένη κράτησις κατὰ τοὺς πρώτους τρεῖς μῆνας τοῦ προβιβάσμου ἐκάστου ἀξιωματικοῦ θέλει σύγκεισθαι ἐκ τῆς διαφορᾶς μόνον τοῦ μισθοῦ, τηρουμένης τῆς διακρίσεως τῶν ἐγγάμων, περὶ ἧς προβλέπει τὸ ἄρθρον 43 τοῦ περὶ μισθοῦ κανόνων τῶν οἰκονομικῶν τοῦ στρατοῦ διατάξεω.

Ἡ ἐκ τοῦ μέτρου τῆς αὐξήσεως τῆς μισθοδοσίας τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων γενομένη αὐξήσις δὲν ὑπόκειται εἰς τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος κράτησιν τῶν τριῶν μηνῶν, ὡς μὴ προερχομένη κατὰ συνέπειαν προβιβάσμου.

Περὶ τύπων μισθοδοτικῶν βιβλίων καὶ καταστάσεω.

§ 23 Αἱ εἰς τὴν μηνιαίαν μισθοδοσίαν ἐπενεχθεῖσαι μεταβολαὶ καθιστῶσιν ἀναγκαίως τροποποιήσεις τινὰς εἰς τοὺς ἄχρι τοῦδε παραδεδεγμένους τύπους τῶν μισθοδοτικῶν βιβλίων καὶ τῶν εἰς τὰ μηνιαία ἔξοδα ἐπισυννημένων μισθοδοτικῶν καταστάσεων.

Συντάξαντες ὅθεν νέους τῶν ἀνωτέρω τύπους, προσαρτῶμεν αὐτοὺς εἰς τὴν παρούσαν.

Ἡ τήρησις τῶν τύπων τούτων εἶναι ὑποχρεωτικὴ καὶ οὐδεμίαν ἐπ' αὐτῶν ἠμπορεῖ νὰ ἐπενεχθῇ ἀλλοίωσις ἄνευ ἡμετέρας ἐγκρίσεως.

ΜΕΡΟΣ 2ον. Νομοεπιθεωρηταί.

§ 24 Ἐκ τῶν νομοεπιθεωρητῶν, οἱ μὲν ἀνήκοντες εἰς τὸν στρατὸν τῆς γραμμῆς μισθοδοτοῦνται ὑπὸ τοὺς ὅρους τῆς μισθοδοσίας τῆς ὀρισμένης διὰ τοὺς ἀξιωματικούς τοῦ στρατοῦ τῆς γραμμῆς, οἱ δὲ ἀνήκοντες εἰς τὴν δύναμιν τῆς φάλαγγος, μισθοδοτοῦνται κατὰ τὰ περὶ μισθοδοσίας τῶν ἐκ τῆς φάλαγγος νομοεπιθεωρητῶν κανονισμένα, τηρουμένης καὶ τῆς προσθήκης περὶ

τῆς ὁποίας διαλαμβάνει τὸ ἄρθρον 4ον τοῦ περὶ αὐξήσεως τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων νόμου.

ΜΕΡΟΣ 3ον. Περὶ τῆς χωροφυλακῆς.

§ 25. Αἱ διὰ τὴν μισθοδοσίαν τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ στρατοῦ τῆς γραμμῆς δοθεῖσαι διὰ τῆς παρούσης ὁδηγίαι καὶ ἐξηγήσεις ἰσχύουσι καὶ διὰ τὴν μισθοδοσίαν τῶν ἀξιωματικῶν τῆς χωροφυλακῆς.

Ἡ χορήγησις τῆς ἀποζημιώσεως τῆς ἵπποφορβῆς ὑπόκειται εἰς τὰς ὑποχρεώσεις τῆς χορηγήσεως τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ἵππου, περὶ τῶν ὁποίων διαλαμβάνει ὁ § 8 τῆς παρούσης.

Τὸ μὲν ἐδάφιον τρίτον τῶν ἐπὶ τοῦ πίνακος τῆς διατιμήσεως τῆς μισθοδοσίας τῆς χωροφυλακῆς παρατηρήσεων ὀρίζει τὸ δικαίωμα τῆς ἀποζημιώσεως τῶν ὀδοιπορικῶν ἐξόδων, τὰ δὲ ἐδάφια Α καὶ Β τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἰδίου νόμου ἐπίσης ὀρίζουσι τὸ δικαίωμα τῶν γραφικῶν ἐξόδων.

Εἰς τοὺς τύπους περὶ τῶν ὁποίων διαλαμβάνει ὁ § 24 τῆς παρούσης ἀνάγκη νὰ προστεθῶσιν αἱ διακρίσεις.

α). Τῆς ἵπποφορβῆς, β) Τῶν ὀδοιπορικῶν ἐξόδων, γ) Τῶν ἐξόδων γραφείου.

§ 24. *Περὶ τῆς μισθοδοσίας τῶν ἐνωμοταρχῶν καὶ χωροφυλάκων δίδονται αἱ ἐξῆς ὁδηγίαι.*

Αἱ κατὰ μῆνα ἀποδοχαὶ τῆς ἐνεργείας τῶν ἐνωμοταρχῶν, ὑπενωμοταρχῶν καὶ χωροφυλάκων κανονίζονται διὰ τοῦ εἰς τὸν Νόμον τῆς 29 Μαΐου τρ. ἔτους προσαρτωμένου πίνακος.

§ 27. Αἱ ἄχρι τοῦδε ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τῆς ἐνεργείας λόγῳ ἀπουσιῶν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἢ ἐλλείψεων ἵππων ἐνεργούμεναι κρατήσεις, στηριζόμεναι εἰς τοὺς κανονισμοὺς τῆς χωροφυλακῆς, τηροῦνται καὶ εἰς τὸ μέλλον, εἰσι δὲ αἱ ἐξῆς:

Α'. Δι' ἐκάστην ἡμέραν τῆς νοσηλείας εἰς τὰ στρατιωτικὰ Νοσοκομεῖα καὶ τῆς θεραπείας εἰς τὰ στρατιωτικὰ θεραπευτήρια κρατοῦνται ἐκ τῶν ἀποδοχῶν τῆς ἐνεργείας τῶν ἐνωμοταρχῶν, ὑπενωμοταρχῶν καὶ χωροφυλάκων πεντήκοντα τέσσαρα λεπτά, πληρωνόμενα εἰς τὰ Νοσοκομεῖα καὶ τὰ θεραπευτήρια καὶ καταλογιζόμενα εἰς ἕαρος τοῦ δημοσίου.

Β'. Δι' ἐκάστην ἡμέραν ἀδείας ἀπουσίας δὲν καταλογίζονται εἰς μὲν τὰς ἀποδοχὰς τῶν ἐνωμοταρχῶν ἑκατὸν δέκα τέσσαρα λεπτά, εἰς δὲ τὰς ἀποδοχὰς τῶν ὑπενωμοταρχῶν ἐνενηήκοντα ὀκτὼ λεπτά, καὶ εἰς τὰς ἀποδοχὰς τῶν χωροφυλάκων ὀγδοήκοντα δύο λεπτά καθ' ἡμέραν.

Γ'. Δι' ἐκάστην ἡμέραν φυλακῆς, παιδείας ἢ ἐξετάσεως δὲν καταλογίζονται εἰς μὲν τὰς ἀποδοχὰς τῶν ἐνωμοταρχῶν ἐξήκοντα ἐξ λεπτῶν, εἰς δὲ τὰς ἀποδοχὰς τῶν ὑπενωμοταρχῶν πενήτη:

κοντα ἓν, καὶ εἰς τὰς ἀποδοχὰς τῶν χωροφυλάκων τριάκοντα ἑ-
λεπτά ἐπίσης καθ' ἡμέραν. Οἱ ἐν τῇ φυλακῇ ἐξετάσεως λαμβά-
νουσι τὰ ὡς ἀνωτέρω ἀφαιρέθοντα, ἐὰν ἐκ τῶν προανακρίσεων δὲ
θεωρηθῶσι καταδικωτέοι.

Δ'. Διὰ τοὺς ὑποδίκους, ἐνωμοτάρχας, ὑπενωμοτάρχας καὶ χ-
ροφυλάκας δὲν καταλογίζονται ἀποδοχαὶ ἐνεργείας, ἐξαιρουμένη
τῆς περιπτώσεως τῆς ἀθώσεώς των, ὅτε ἀνακαλοῦνται αἱ ἀπο-
δοχαὶ των, καὶ λαμβάνουσι αὐτάς, τῇ ἀφαιρέσει τριάκοντα λεπτῶν
δι' ἐκάστην ἡμέραν, καθόσον διετέλεσαν ὑπόδικοι.

Ε'. Ἐνωμοτάρχαι καὶ χωροφυλάκες ἱππεῖς, μένοντες ἄνευ ἵππων
ὑπηρεσίας, τηροῦσιν ἀποδοχὰς ἐνεργείας ἱππέως ἐπὶ τριάκοντα ἡ-
μέρας, παρελθούσης τῆς προθεσμίας ταύτης, μεταβιβάζονται εἰς τὴν
ἀποδοχὰς τῶν πεζῶν, ἕως ὅτου ἀνακτήσωσιν ἵππον ὑπηρεσίας.
Εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν ὑπάγονται καὶ οἱ τὸ πρῶτον καταδικω-
τόμενοι χωροφυλάκες ἱππεῖς.

ΣΤ'. Δὲν ἀπονέμονται, οὔτε καταλογίζονται εἰς βῆρος τῆς χ-
ροφυλακῆς, ἀποδοχαὶ καταδίκων ἐνωμοταρχῶν, ὑπενωμοταρχῶν
καὶ χωροφυλάκων, μὴ διαγεγραμμένων ἐκ τῆς δυνάμεως τοῦ πο-
ματος, ἐφ' ὅσω χρόνῳ διαρκέσει ἡ καταδίκη των.

§ 28. Ἡ διάταξις τοῦ § 23 τοῦ οικονομικοῦ κανονισμοῦ τῆς
χωροφυλακῆς ὡς πρὸς τὴν ἀπαξ κατ' ἔτος χορηγήσιν τῶν ὀκτα-
μῆρων ἐμμίσθων ἀδειῶν τῶν ἐνωμοταρχῶν, ὑπενωμοταρχῶν καὶ
χωροφυλάκων δὲν μεταβάλλεται.

§ 29, Τὸ ἀντίτιμον τῆς μερίδος τοῦ ἄρτου, περὶ τοῦ ὅπου
διαλαμβάνει τὸ ἐδάφιον Ζ'. ἄρθρου 2 τοῦ νόμου τῆς μισθοδοσίας
τῆς χωροφυλακῆς, χορηγεῖται κατὰ μόναν τὰς ἡμέρας τῆς παρουσίας
ὡς μέχρι τοῦδε.

Ἀθῆναι, τῇ 19. Ἰουνίου 1859.

Ὁ Ὑπουργὸς
Δ. ΒΟΥΣΑΡΗΣ.

